

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **M. S.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 2.4.2014, č. j. MSK 41773/2014

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 2.6.2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2.4.2014, č. j. MSK 41773/2014 včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně zhodnotil skutkový stav, když své rozhodnutí opřel toliko o svědecké výpovědi, aniž by se věnoval jejich důvěryhodnosti, nad to za situace, kdy policisté mohli údajné protiprávní jednání žalobce zadokumentovat též technickými prostředky. Výpovědi svědků jsou vnitřně rozporné, v žádném případě netvoří ucelený řetězec na sebe navazujících skutečností. Policisté neví, v jaké ruce měl žalobce telefon držet, tvrdí, že jej viděli ze vzdálenosti, ze které jej ovšem vidět nemohli, policisté tvrdí, že žalobce telefon odložil pohybem, který je fyziologicky neproveditelný. Namítal, že policisté neohledali telefon, ač mohli, neohledali vozidlo, přitom žalobce tvrdil a uvedl do oznámení o přestupku, že telefon se mu automaticky spojí s handsfree a tedy držet jej v ruce by bylo zcela iracionální. Žalobce má za to, že na projednávanou věc dopadají

závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 102/2010-86. Dle jeho názoru skutečnosti, které si policisté nepamatují, nejsou bezvýznamné podrobnosti, které od nich nelze očekávat, že by si pamatovali, ale skutečnosti zcela zásadní, sloužící ke zjištění, zda vůbec mohli vidět to, co tvrdí, že viděli. Policisté uvedli, že spatřili žalobce telefonovat ze vzdálenosti 70 m, což není reálné, a dále, že jej při předjíždění viděli ze vzdálenosti 1 m, což opět není reálné. Žádný z policistů však neuvedl, že by si tyto vzdálenosti nepamatoval, naopak. Jde tedy o účelová tvrzení. Policista ani neví, v jaké ruce měl žalobce telefon držet. Uvedl, že tvrzení, že policisté jsou vždy objektivní a nemají na věci zájem je zcela nepřiléhavým, mylným a nereflektuje skutečnou situaci u policie. Policisté jsou velmi silně motivováni k ukládání pokut, neboť tímto prostřednictvím je sledována jejich pracovní produktivita. K tomu navrhl výpověď svědka J.B., bytem Ž., J. 201, který pracoval jako policista a jeho svědeckou výpověď lze prokázat, že policisté měli stanovenou uložit každý den minimálně 7 pokut v hodnotě každé minimálně 500,- Kč. V projednávané věci, kdy svědecké výpovědi jsou vzájemně rozporné, nejasné, jsou tvrzeny nereálné skutečnosti, nejsou naopak tvrzeny zásadní skutečnosti (např. v jaké ruce měl žalobce telefon držet), je věrohodnost svědeckých výpovědí dále snížena tím, že policisté nezajistili další důkazní prostředky, ač mohli. Policisté jeli vedle vozidla žalobce, dle jejich výpovědi 2 minuty. Mohli tak žalobce vyfotografovat, ať už mobilním telefonem, fotoaparátem, nebo rychloměrem, který umí pořizovat fotografie.

Žalobce dále poukazoval na samotný průběh policejní kontroly s tím, že byl zastaven hlídkou policie a bezprostředně poté konfrontován s obviněním z překročení rychlosti. Policista po něm požadoval blokovou pokutu ve výši 2.000,- Kč, s čímž žalobce nesouhlasil a žádal, aby mu byla předložena fotografie z radaru a projednání přestupku ve správním řízení. Na to měl policista reagovat otázkami, zda to žalobci opravdu stojí za to riskovat mnohem vyšší pokutu a náklady řízení a snažil se žalobce přesvědčit, aby zaplatil blokovou pokutu. Žalobce uvedl, že přístup policisty vnímal jako nátlak, ze kterého mu bylo zřejmé, že policista „potřebuje“ uložit blokovou pokutu, zřejmě v rámci plnění svých cílů. Když žalobce stále nesouhlasil s přestupkem překročení rychlosti, přistoupil zasahující policista k důkladnější kontrole vozu žalobce, žádal o předložení povinné výbavy. Takovéto jednání považoval žalobce za šikanózní, což policistovi sdělil. V tu chvíli mezi nimi panovalo značné napětí a vzájemné antipatie. Když policista nenašel žádné pochybení ani v povinné výbavě, šel zpět do služebního vozidla, a když se vrátil, sdělil žalobci obvinění, že měl držet za jízdy telefon. Takové tvrzení považoval žalobce za absurdní, neboť svůj telefon měl po celou dobu jízdy, a taktéž během silniční kontroly, připevněný k handsfree na přístrojové desce, což také policista při kontrole viděl. Žalobce tuto skutečnost uvedl též do protokolu oznámení (odevzdání) přestupku (věci), kde explicitně napsal, že jeho vozidlo má ve výbavě handsfree. Pokud by policista interiér vozidla vyfotil, bylo by toto z fotografie seznatelné. Je s podivem, že se policisté této verzi tvrzení obviněného nevěnovali, ač mají povinnost zajistit důkazní prostředky pro další dokazování před správním orgánem.

Dle názoru žalobce se měl správní orgán I. stupně blíže zabývat věrohodností výpovědi policistů a předvolat je k opakovanému a důkladnějšímu výslechu, zaměřenému především na zodpovězení otázek ohledně chybějící dokumentace přestupku a taktéž na odstranění nejasností, vzniklých po prvním výslechu.

Poznamenal, že k věrohodnosti důkazů se vyjádřil také Ústavní soud v nálezu sp. zn. I. ÚS 864/11.

Žalobce uvedl, že žalovaný ve věci odmítl provést další dokazování, které by mělo za následek (minimálně) snížení důvěryhodnosti svědecké výpovědi. Přitom právě prokázáním skutečnosti, že policisté u sebe měli fotoaparát, by bylo rovněž prokázáno, že policisté měli a mohli zajistit též jiné důkazní prostředky, pokud skutečně žalobce jednal protiprávně, což právě snižuje věrohodnost jejich výpovědí. Pokud by tedy žalovaný, respektive správní orgán I. stupně, neodmítl provést dokazování za účelem prokázání, že policista měl k dispozici tři záznamová zařízení, na která mohl údajné jednání žalobce zachytit tak, aby o skutkovém stavu nebylo pochybností, žalobce by pravděpodobně úspěšně zpochybnil věrohodnost svědeckých výpovědí. Správní orgány tedy zapříčinily vydání nepřezkoumatelného rozhodnutí tím, že bezdůvodně odmítly provést důkazy ve prospěch žalobce, bez přesvědčivého odůvodnění. Toliko s odkazem na „nadbytečnost“, ač žalobce výše popsal, že prokázání, že policisté disponovali přístrojem, který mohl skutek zaznamenat, nadbytečné v žádném případě není.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Tvzení žalobce, že silniční kontrola probíhala tak, že ho policisté nejprve obvinili z překročení nejvyšší dovolené rychlosti, následně provedli prohlídku vozidla s negativním výsledkem, a teprve poté ho obvinili z držení mobilního telefonu při řízení vozidla, je nepravdivé, ze dvou důvodů. Za prvé, žalobce toto tvrzení poprvé uvádí až nyní v žalobě, ačkoli se ke skutku samému již dříve podrobně vyjadřoval a nic mu nebránilo, aby správním orgánům popsal také průběh silniční kontroly. Kromě toho, tato tvrzená situace se nápadně podobá situaci řešené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17.6.2011, č. j. 7 As 83/2010-63, na který žalobce v jiné souvislosti rovněž odkazuje. Není tedy vyloučeno, že se pokusil tímto skutkovým dějem inspirovat.

Za druhé, jestliže by žalobce spáchal přestupek překročením nejvyšší dovolené rychlosti a nesouhlasil by s jeho projednáním v blokovém řízení (což je jeho právem), oznámili by policisté také tento přestupek příslušnému správnímu orgánu k projednání, tím spíše, pokud oznamovali přestupek spočívající v držení mobilního telefonu za jízdy. Pokud snad žalobce mínil říci, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti si policisté vymysleli, bylo by to ještě méně logické, neboť tento přestupek téměř nelze prokázat jinak, než výstupem z ověřeného silničního rychloměru, tedy v podstatě nezpochybnitelným technickým zařízením, policisté by tedy nesmyslně riskovali, že řidiče obviní z něčeho, co mu nebudou moci dokázat. Naopak žalobce zcela pomíjí, že s ním bylo provedeno orientační vyšetření (dechová zkouška) ke zjištění alkoholu v krvi, s negativním výsledkem, jak vypověděl svědek Š.

Žalovaný má současně za to, že správní soud není třetí instancí správního řízení, byť rozhoduje v plné jurisdikci, a že přezkoumává rozhodnutí správního orgánu podle stavu ke dni jeho vydání. Jestliže žalobce až po pravomocném skončení správního řízení uvádí zcela nové skutečnosti, jde k jeho tíži, že se jimi správní orgán nebude a nemůže zabývat, a naopak nemůže jít k tíži správního orgánu, že se nezabýval skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení neuvedl.

Žalovaný současně upozornil, že žalobce v žalobě zkresluje některé skutečnosti, výroky svědků apod. V oznámení přestupku sepsaném na místě žalobce doslova uvedl, že „Audi A6 nepotřebuje držet za jízdy telefon. Ve výbavě je handsfree.“ Z tohoto sdělení však ještě nevyplývá, že žalobce telefon nedržel, přičemž z logiky věci vybavení vozidla systémem handsfree samo o sobě nijak nezabraňuje řidiči v držení telefonního přístroje. Žalovaný nečinil spornou skutečnost, že vozidlo je vybaveno systémem handsfree, avšak žalobce na místě ani netvrdil, že tento systém použil. Pouze poukazoval na to, že vozidlo je jím vybaveno. Svědkové přitom viděli, že žalobce telefonní přístroj držel v ruce.

Co se týče žalobcovy polemiky stran výpovědi svědka Š. s tím, že svědek vypověděl, že žalobce měl položit telefon levou rukou na sedadlo vedle řidiče, což je podle žalobce technicky neproveditelné. Žalovaný zdůraznil, že svědek Š. však nic takového neřekl. Vypověděl pouze, že nejprve viděl žalobce držet hovorové zařízení za jízdy v ruce (v levé ruce u levého ucha) a při předjetí vozidla služebním vozidlem se otočil dozadu a viděl žalobce, jak pokládá telefon dolů. Svědek však neřekl, že žalobce položil telefon na sedadlo spolujezdce (pouze uvedl, že po zastavení vozidla ho na tom místě viděl), ani neřekl, že žalobce tak učinil levou rukou. Nicméně ani to žalovaný nepokládá za vyloučené, neboť si lze dosti dobře představit, že i levou rukou může řidič telefon „odhodit“ na sedadlo spolujezdce, aniž by tam musel přímo dosáhnout.

Žalobce také uvádí, že svědek M. řekl, že „hlídka byla zaměřena na dodržování rychlosti“. Svědek M. však řekl, že „jsme prováděli dohled nad BESIP (tedy nad bezpečností silničního provozu obecně) a dodržováním rychlosti“.

K námitce žalobce, že policista ve služebním vozidle nepořídil fotografie řidiče, ačkoli při souběžné jízdě držel v ruce fotoaparát, žalovaný uvedl, že z žádného z provedených důkazů nevyplývá, že by některý z policistů držel v ruce fotoaparát, jde tedy o čirou spekulaci. Skutečnost, že nebyl pořízen fotografický či jiný záznam jednání žalobce, nečiní a priori toto jeho jednání neprokazatelným. Ani skutečnost, která měla být podle žalobce prokázána – tedy z jakého důvodu policisté nezajistili obrazový záznam skutku – by nemohla mít žádný vliv na to, že jednání žalobce může být prokázáno jiným způsobem, např. výpověďmi svědků. Žalovaný je přesvědčen, že nepořízení obrazové dokumentace v daném případě nemůže mít žádný význam pro posouzení věrohodnosti svědků.

Soud vyzval účastníky řízení k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud ve věci rozhodl bez jednání. Současně byli poučeni podle § 51 odst. 1 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od doručení výzvy, má se za to, že souhlas je udělen. Účastníci řízení s projednáním věci bez nařízení jednání výslovně souhlasili. Soud proto v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení jednání.

Krajský soud předně konstatuje, že žaloba doručená soudu dne 2.6.2014 byla podána včas, neboť rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci k rukám jeho zmocněnce Ing. M. J. 10.4.2014.

Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu Městského úřadu v Bílovci a správního spisu žalovaného zjistil krajský soud následující skutečnosti:

Dne 2.5.2013 bylo sepsáno oznámení přestupku, v němž je uvedeno, že dne 2.5.2013 řídil žalobce (jehož totožnost byla zjištěna z občanského průkazu a řidičského průkazu) osobní automobil značky AUDI A6 AVANT, RZ X. V 8.40 hod na dálnici D1, 337 km, směr Ostrava, mimo obec Velké Albrechtice se dopustil přestupku dle § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., čímž je podezřelý z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., držení hovorového zařízení za jízdy v ruce. Řidič jel ve vozidle sám. Oznámení přestupku sepsal policista pprap. J. Š., jako svědek je uveden prap. R. M. Žalobce se vyjádřil tak, že v Audi A6 nepotřebuje držet za jízdy telefon, ve výbavě je handsfree.

V úředním záznamu policisty pprap. J. Š. ze dne 2.5.2013 je uvedeno, že dne 2.5.2013 vykonával jako člen hlídky společně s velitelem prap. R. M. ve služebním vozidle VW PASSAT R36 v civilním provedení pro dohled nad besipem na dálničním tělese. V době 8.40 hod ve směru na Ostravu na dálnici D1 mimo obec Velké Albrechtice, na 337 km jelo osobní motorové vozidlo AUDI A6 Avant, RZ X, jehož řidič držel za jízdy v ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Hlídka vozidlo zastavila předepsaným způsobem za pomoci modrého světla a červeného nápisu STOP POLICIE. Řidič předložil ke kontrole doklady potřebné k řízení a provozu motorového vozidla, ze kterých byl zjištěn pan M. S., nar. X. S tímto byla provedena dechová zkouška na alkohol s výsledkem – negativní. S řidičem byl projednáván přestupek, a to porušení § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., zákona o provozu na pozemních komunikacích a pozdějších změn a doplnění, a tím je podezřelý ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., zákona o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Řidič nesouhlasil s přestupkem. Uvedl, že netelefonoval, a že v Audi A6 nepotřebuje za jízdy držet telefon, ve výbavě je handsfree. Jak velitel hlídky prap. M. R., tak i policista Š. jednoznačně viděli, že řidič držel mobilní telefon v ruce u levého ucha.

Z oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání na 15.8.2013 bylo zjištěno, že k jeho doručení žalobci došlo do vlastních rukou dne 11.7.2013. Žalobci bylo sděleno, že je předvolán jako obviněný z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, a to pro podezření z porušení

ust. § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona, kterého se dopustil tím, že 2.5.2013 v 8.40 hod na 337 km dálnice D1 ve směru jízdy na Ostravu, v katastru obce Velké Albrechtice při řízení osobního vozidla značky AUDI A6 Avant 4F, RZ X, držel v ruce telefonní přístroj. V předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci dáno poučení dle § 59, § 37 odst. 4, § 33 a § 36 odst. 3 správního řádu a § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. K ústnímu jednání byli jako svědci předvoláni policisté prap. R. M. a pprap. J. Š. Správnímu orgánu I. stupně byla doručena omluva zmocněnce žalobce Ing. M. J., jemuž žalobce udělil plnou moc k zastupování pro celé správní řízení dne 18.7.2013. Správní orgán I. stupně omluvu akceptoval a další ústní jednání nařídil na 19.9.2013, k němuž žalobce předvolal se shodným poučením, jak je uvedeno výše. K ústnímu jednání byli předvoláni oba výše označení policisté. Předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci doručeno 22.8.2013 a jeho zmocněnci 27.8.2013. Z obsahu spisu dále vyplývá, že dne 12.9.2013 obdržel správní orgán I. stupně omluvu zmocněnce žalobce, v níž uvedl, že termín nařízeného ústního jednání se překrývá s datem a časem ústního jednání u správního orgánu v Pardubicích ve věci pana K. K. Ve spise je úřední záznam oprávněné úřední osoby o tom, že na Magistrátu města Pardubice bylo telefonicky zjištěno, že ve věci pana K. K. bylo ústní jednání nařízeno na 19.9.2013, předvolání převzal 4.9.2013 a v předmětném správním řízení žádného zmocněnce nemá.

V protokolu o ústním jednání ze dne 19.9.2013 je zaznamenáno, že žalobce ani jeho zmocněnec se k ústnímu jednání nedostavili, správní orgán konstatoval, že omluvu zmocněnce neakceptoval. Správní orgán I. stupně vyslechl jako svědka prap. R. M., který uvedl, že 2.5.2013 nastoupil službu jako velitel a řidič služebního vozidla PASSAT R36 v civilním provedení. Měl svěřený úsek dálnice D1. Prováděli dohled nad BESIP a dodržováním rychlosti. Na 337 km dálnice D1 mimo obec Velké Albrechtice spatřili s kolegou pprap. Š., že řidič tmavého vozidla AUDI v provedení Combi za jízdy drží hovorové zařízení. Svědek řidiče spatřil jako první ještě když jel za ním. Kolega mu tento poznatek potvrdil. Aby se přesvědčili, vyjeli na stejnou úroveň předmětného vozidla. Asi po dobu 10 sekund jeli na úrovni vozidla obviněného řidiče a oba policisté zřetelně viděli, že řidič skutečně drží v ruce hovorové zařízení. V tom okamžiku byli od vozidla žalobce 1 až 2 m a na stejné úrovni jeli 10 sekund. Viditelnost toho dne byla dobrá, svědek si již nepamatoval, v které ruce držel řidič hovorové zařízení. Vozidlo AUDI mělo skla lehce tónovaná, ale bylo přes ně vidět. V okamžiku, kdy vozidla jela na téže úrovni, byla jejich rychlost do 130 km/h. Telefon byl zřejmě světlé barvy. Ničeho jiného si svědek nevšiml, protože zároveň sledoval provoz. Následně asi po 1 min řidiče předepsaným způsobem zastavili. Přestupek řešil kolega, svědek zůstal ve vozidle a prováděl lustraci.

Svědka pprap. J. Š. ve své výpovědi po zákonném poučení uvedl, že 2.5.2013 společně s kolegou prap. M. při výkonu služby na dálnici D1 směrem na Ostravu na 337 km spatřil, že řidič vozidla AUDI A6 AVANT držel za jízdy v ruce hovorové zařízení. Řidič se nacházel ve vozidle sám. V daném okamžiku jeli za ním v pravém pruhu. Poté najeli do levého pruhu a chvíli jeli souběžně s ním ve vzdálenosti asi 1 m a jeli rychlostí asi okolo 130 km/h. Řidič držel telefon v levé ruce u levého ucha. Viditelnost byla dobrá. Vozidlo AUDI mělo tónovaná skla, ale bylo přes ně dobře vidět. Vozidla jela souběžně asi 10 sekund, policejní vozidlo řídil kolega M. Hovorové zařízení bylo světlé barvy. Když pak svědek kontroloval řidiče, spatřil telefon položený na sedadle spolujezdce. Řidič byl vyzván k podrobení dechové zkoušky na alkohol. Výsledek byl negativní. Poté, co mu

bylo sděleno, že se dopustil předmětného přestupku spočívajícího v držení hovorového zařízení při řízení osobního automobilu, řidič uvedl, že telefon nedržel a že v AUDI A6 AVANT nepotřebuje držet telefon za jízdy v ruce, jak vyplývá z oznámení přestupku. U ústního jednání dne 19.9.2013, kdy věc byla projednána v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnce, správní orgán I. stupně v souladu s ust. § 51 správního řádu a § 53 téhož zákona provedl důkaz listinami, a to oznámením přestupku sepsaným na místě samém, výpisem z evidenční karty řidiče, oznámením přestupku úředním záznamem pprap. Š. Ústní jednání skončilo v 10.30 hod. Ve 14.39 hod byl sepsán protokol, z něhož vyplývá, že zmocněnec žalobce se dostavil po skončení jednání ke správnímu orgánu I. stupně a na jeho žádost mu byly předány kopie označených písemností, včetně protokolu o ústním jednání ze dne 19.9.2013. Následně 27.9.2013 správní orgán obdržel od zmocněnce žalobce písemné podání. Správní orgán I. stupně si poté opatřil další podklady pro rozhodnutí, a to zprávu Českého hydrometeorologického ústavu, pobočky v Ostravě včetně mapy počasí ke dni 2.8.2013 v čase 8.00 a 9.00 hodin. Poté vyrozuměl žalobce a jeho zmocněnce přípisem z 9.10.2013 o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve lhůtě do 5.11.2013. Vyrozumění bylo doručeno žalobci 18.10.2013, jeho zmocněnci 17.10.2013. Žádný z nich tohoto práva nevyužil. Správní orgán I. stupně následně 15.1.2014 vydal rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu pro porušení ust. § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona, kterého se dopustil tím, že dne 2.5.2013 v 8.40 hod na 337 km dálnice D1 ve směru jízdy na Ostravu, v katastru obce Velké Albrechtice, při řízení osobního motorového vozidla AUDI A6 AVANT 4F, RZ X, držel v ruce telefonní přístroj. Za spáchání uvedeného přestupku mu podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu byla uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč. Dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady spojené s projednáním přestupku částkou 1.000,- Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, o němž žalovaný rozhodl nyní napadeným rozhodnutím ze dne 2.4.2014, č. j. MSK 41773/2014. Dlužno dodat, že se jednalo o blanketní odvolání, které přes výzvu správního orgánu I. stupně doručenou zmocněnci žalobce 11.3.2014, doplněno nebylo. Odvolání žalobce bylo zamítnuto a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

Podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

Podle § 125c odst. 1 písm. f) citovaného zákona, fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

Podle § 125c odst. 4 písm. f) citovaného zákona a v souladu s § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, za uvedený přestupek lze uložit pokutu od 1.500,- Kč do 2.500,- Kč.

Zásadní žalobcovou námitkou bylo především to, že dle jeho názoru nebylo ve správním řízení prokázáno, že se vytýkaného přestupku dopustil. S uvedenou námitkou se odvolací soud neztotožňuje, neboť přestupkové jednání žalobce je zcela jednoznačně prokázáno oznámením přestupku, sepsaném na místě dne 2.5.2013, úředním záznamem z téhož dne a výpovědí svědků – zasahujících policistů. Jestliže žalobce žalovanému vytýkal, že skutkové závěry byly učiněny na základě svědeckých výpovědí slyšených policistů pprap. J.Š. a prap. M., kteří dne 2.5.2013 vykonávali službu, tak je to dle názoru soudu zcela logické, neboť to byli právě tito policisté, kteří vlastními smysly vnímali, že žalobce při řízení vozidla drží hovorové zařízení. Oba policisté, kteří spatřili, že žalobce za jízdy drží hovorové zařízení, se přiblížili k vozidlu žalobce, dostali se na jeho úroveň a ze vzdálenosti 1 až 2 m se na sledování žalobce soustředili po dobu asi 10 sekund. Zde krajský soud poznamenává, že držení telefonu za jízdy je na rozdíl od některých jiných dopravních přestupků pozorovatelné pouhým okem. Oba policisté vypověděli, že zcela jednoznačně viděli, že žalobce v levé ruce u levého ucha drží hovorové zařízení. Výpovědi obou zasahujících policistů jsou vzájemně zcela souladné. Oba uvedli, že do vozidla viděli natolik zřetelně, že hovorové zařízení v ruce žalobce přiložené k jeho uchu zcela zřetelně zaznamenali. Výpovědi policistů jsou bez rozporů, jak každá zvlášť, tak ve vzájemné souvislosti. Skutečnost, že si svědek R. M. nepamatoval, v které ruce řidič držel přístroj, jeho výpověď nevěrohodnou nečiní. Je pochopitelné, že si s odstupem času svědek na tuto okolnost již pamatovat nemusel, navíc byl řidičem policejního vozidla a soustředil se na sledování provozu na komunikaci. Krajský soud má za to, že v dané situaci nebylo nezbytně nutné, aby součástí spisu byly i důkazní prostředky jiné, zejména fotografie, videa apod., neboť skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce hovorové zařízení je objektivně vnímatelná lidským zrakem. Krajský soud má za to, že tvrzení policistů, že žalobce viděli za jízdy držet v ruce hovorové zařízení, bylo samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by bylo nutno předkládat další důkaz, neboť k tomu nebyla potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení. Srovnání s dokazováním přestupku, spočívajícím v překročení maximální povolení rychlosti není s ohledem na shora uvedené adekvátním srovnáním. V dané věci nebylo zjištěno nic, co by výpovědi policistů jakkoli znevěrohodňovalo. Nebyla zjištěna ani neadekvátní míra horlivosti v postupu policistů či nějaké šikanózní jednání z jejich strany. Nebyl zjištěn žádný motiv, než prostý výkon služby. Tvrzení žalobce o údajném nátlaku policistů při kontrole s tím, že byl konfrontován s obviněním z překročení rychlosti, je tvrzením zcela novým, které žalobce v řízení před správními orgány neuplatnil. Nic takového z obsahu spisů správních orgánů nevyplývá a krajský soud je proto považuje za účelové. S ohledem na shora uvedené krajský soud považuje nedůvodnou obecnou námitku žalobce, že správní orgány zcela ignorují realitu, tedy, že policisté zpravidla na věci zájem mají, neboť pouze množství uložených pokut determinuje jejich produktivitu práce. Jako nadbytečný proto krajský soud neprovedl žalobcem navržený důkaz výpovědí žalobcem navrženého svědka J. B., o němž žalobce tvrdil, že pracoval jako policista a jeho svědeckou výpověď hodlal prokazovat, že policisté měli stanoveny uložit každý den minimálně 7 pokut v hodnotě každé minimálně 500,- Kč.

K námitce žalobce, že v autě měl handsfree sadu, krajský soud uvádí, že se nejedná o okolnost, která by vylučovala popsání přestupkové jednání žalobce. Krajský soud má za to, že správní orgány postupovaly tak, aby zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu, skutkový stav v dané věci byl provedeným dokazováním zjištěn v rozsahu dostačujícím pro závěr o spáchání

přestupku. Krajský soud uzavírá, že správní orgány se zcela dostatečně v odůvodnění svých rozhodnutí vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce, jejich rozhodnutí jsou přezkoumatelná a zákonná. Rovněž správně provedly právní kvalifikaci správního deliktu, naplnění skutkové podstaty řádně odůvodnily, stejně tak i výši sankce a krajský soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

S ohledem na všechny uvedené skutečnosti krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 27.2.2015

**Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně**